

ἡ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Ἐφημερίς
 πού διαβάζεις κι' ἀπορείς
 θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρῶτο ἑκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΡΒΑΧ θὰ ν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος δεύτερον μετροῦμεν καὶ στήν Πάτρα κατοικοῦμεν	Χίλια ἑννηακόσια καὶ τριάντα κι' ὀλευθέρης πάντα, μέσα, καὶ ὁ Θρόνος ἔξω πάντα	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέση ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστά ἰστολάς καὶ συνδρομὰς προσωπικῶς μόνον σ' ἐμὰς		38
Φύλλον τριάνοντα κι' ὀκτώ κι' ὅλοι τσουγκρίζουνε τ' αὐγὸ	Ἀπριλίου εικοστὴ μὲ τοῦ Πάσχα τὴ γιορτὴ	

Ἄνστασις! Γλυκεῖα χαρὰ! χορτάτοι, πεινασμένοι,
 Σήμερ' ἀφήστε τὸν παρᾶ, π' ἐδῶ στὸν κόσμον μένει.

Χριστὸς Ἄνστη! Ἄνθρωποι, χαρῆτε! κι' ἡ χαρὰ σα,
 ἄς σκορπισθῆ στοῦ διάβα σας στὴ μυρωμένη πλάσι
 Χριστὸς Ἄνστη, ἄνθρωποι! Ἄνοιχτε τὴν καρδιά σας
 τὸ πικραμένο χεῖλι σας χαροῦμεν ἄς γελάση.

Τρανή γιορτὴ τῶν Οὐρανῶν! γλυκεῖα, χαρὰ γεμάτη,
 τραγούδια ἀγγέλων! Ὡσανά! στριγγιαῖς φωναῖς στὸν Ἄδι
 καὶ μύρια μῦρα λουλουδιῶν στῶν Οὐρανῶν τὰ πλάτη
 σιγὰ, σιγὰ ἀνεβαίνουνε, σὰν ὕμνος, ὡς τὸ βράδυ!,
 ποῦ ἡ Ἄνστασις σου, ὦ! Χριστέ! ἐσκόρπα τὸ σκοτάδι!

Χριστὸς Ἄνστη! Ψάλλετε, ἄνθρωποι καὶ χαρῆτε!
 κι' ὅσοι μ' ἀγκάθια καὶ σταυρὸ, στὸν κόσμον περπατεῖτε
 Χριστὸς Ἄνστη! Στὸ σταυρὸ, μονάχα θεὸ νὰ βρῆτε
 κάθε γλυκεῖαν ἀνάπαυσι, νὰ παρηγορηθῆτε!

Χριστὸς Ἄνστη! Σᾶς καλεῖ στοῦ θεῖο περιβόλι
 ἓνας Χριστὸς, πὸν ὑπέφερε γιὰ μᾶς τρανή θυσία!
 Χριστὸς Ἄνστη, ἄνθρωποι, π' ἐγίνατε διαβόλοι
 κι' ὅλοι τραβᾶτε στὸν γκρεμὸ, μὲ τόση ἀναλγησία!

Μακρονὰ... καμπάνα δλόχαρη καλεῖ τὸν νοικοκύρη
 κι' ἡ φύσις ὀλοπλούμιστη, σὰν ν' ἄναι περιβόλι!
 Χριστὸς Ἄνστη! Οἱ Οὐρανοὶ γιορτάζουν! Πανηγῦρι!
 Εὐφράνθητε! Γιορτάσετε!, Λαμπρὴ!, Γελάσεται ὅλοι!

Ἐφεξῆς με εἶχον ἄλλο
στην Ἐκαμπάνα, θὰ σὰς ψάλλω

Ἐνα χρόνο τώρα φίλοι, τὴν Ἐκαμπάνα σὰς βαρῶ
καὶ τραβῶντας τὸ γλωσίδι
κάπου, κάπου με βρισίδι
κάπου δὲ με χωρατὸ
πολαπλῶς σὰς γαργαλίζω καὶ τὸ γέλοιο σὰς κεντῶ

Ἐνα χρόνο! Πῶς περνάει ὁ καιρὸς ἀγαπητοὶ!
μὰ χρονιὰ δυστυχημένη,
ποῦ καθένας περιμένει
νὰ γυρῶσιν οἱ καιροὶ
πλὴν ματαίως!.. Πάντοτ' ἴδιος ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ!

Πάντα φτώχεια, πάντα πείνα, πάντα ἡ ἴδια συμφορὰ
καὶ τὸ γέλοιο πρὶν ν' ἀνθίσῃ
σπεύδει ἀμέσως γιὰ νὰ σβίση
ὅπως κάθε μας χαρὰ
καὶ προτρέχει πάντα ἔμπρὸς μας τακτικῶς ἢ συμφορὰ

Ἐνα χρόνο σὰς χαϊδεύω, διαρκῶς σὰς ἐπαινῶ
κι' ὅπου πάου γιὰ σὰς γυρεύω
καὶ τὴ σκέψι μου παιδεύω
τὸ καλὸ γιὰ σὰς νὰ βρῶ
καὶ τραβῶ τὴν «Ἐκαμπάνα» καὶ γοῦστα σας κεντῶ

Ἐνα χρόνο ψάχνω πάντα τὸ γελοῖο νὰ σὰς βρῶ
νὰ σὰς κάμω ἀπὸ τὴν καρδιά σας
νὰ γελάστε, τὴν χαρὰ σας
εἰς τὰ χεῖλη σας νὰ ἰδῶ
καὶ με μόνη τὴ χαρὰ σας, λιγούλακι νὰ χαρῶ

Ἐνα χρόνο γράφω, σβύνω, καὶ τὸ διάβολο τραβῶ
Ἐνα χρόνο καμπανίζω
Ἐνα χρόνο κοπανίζω
ταμπουρλίζω καὶ γελῶ
Ἐνα χρόνο χαχανίζω, σὰς πειράζω καὶ περνῶ

Ἐνα χρόνο καμαρώνω, κάθε κόρη καὶ κυρὰ
κάθε νόστιμη, γαρμπόζα
πεταχτή, γλυκερὰ σκερτσόζα
σίκ, καὶ κάθε. βρωμερὰ
νὰ σὰς κάμω νὰ γελάστε, νὰ σὰς πάρω τὸν παρᾶ

Μὰ κουφοῦ «Ἐκαμπάνα» βλέπω διαρκῶς ὅτι βαρῶ
κι' ὅτι τῶχω παρακάμει
ἐπαινῶν τὸν κάθε βλάμη.
κάθε κουφὸν νεαρό.
κι' ἔφηνγ' ἀπ' τὸν ἴσο δρόμο. Τῶκαμα καμπαναριό!

Κι' ἔχει δίκιο, δάσκαλός μου ὁ Σουρῆς νὰ λοιδωρῇ
τῆς «Ἐκαμπάνας» μου τὸν ἦχο,
καὶ τὸν κάθε μου το στίχο
καὶ νὰ μοῦ τὸν κατουρῇ,
ἂν καὶ τοῦτ' ὁ πεθαμμένος νὰ τὸ κάμη εἰμπορεῖ.

Λοιπὸν μιὰ ποῦ τῆς «Ἐκαμπάνας» χρόνο δεύτερο ἀρχινῶ
ἀπαξάπαντας θὰ ψάλλω

μὰ καὶ πᾶσαν μ' ἦχον ἄλλο
κι' ὅλους σὰς εἰδοποιῶ
Πῶς ἀλλάζω κολανδάρη, κάμνων στίχο σοβαρὸ!

Κι' ὅτι βρίσκω περὶ γελοῖο, ἢ μοῦ φαίνεται σαχλὸ
Ντάνγκα! Ντουνγκα! τὴν «Ἐκαμπάνα»
μέχρι κι' ὡς τὴν παραμάνα
θὰ κτυπῶ νὰ σὰς... ξυπνῶ
καὶ ἂν διάβολος ξυδάτος ἀπ' ἔμπρὸς σας θὰ περνῶ

Λοιπὸν ὅλους πέρα ὡς πέρα ἐφεξῆς εἰδοποιῶ
ἢ Ἐκαμπάνα πῶς θὰ γίνῃ
δηλητήρια νὰ χύνῃ
γιὰ τὸ κάθε τι σαχλὸ
καὶ θὰ ἐπαινῇ μονάχα, κάθε, πράγματι καλό.

Ἐτσι κι' ἔτσι δὲν προσμένω κολακεύων περιτῶς
ν' ἀγοράστε πρὶν ψοφίσω
οὔτ' ἐκ ταύτης γιὰ νὰ ζήσω
καιρὸς πέρασ' ἀρκετὸς,
ποῦ δοκίμασα τὰ πάντα καὶ καμπόσους εἰδικῶς

Γνώρισα πολλοὺς, ποῦ λένε γιὰ μεγάλους διαρκῶς
κι' ἄχ! πῶς θὰ τοὺς κουρελιάσω
καὶ πῶς θὰ τοὺς κατεβάσω
τὴ μυτοῦλα τους κακῶς

Χρόνος δεύτερος «Ἐκαμπάνας» θάναι χρόνος τρομερὸς!

Στοὺς μάτσ' μόνεῖ ΑΧΕΠΑΝΣ
ποῦ κυτοῦν πολλοὶ στὰς τσέπας

Καλῶς τὰ διαβατάρικα πουλιὰ
καὶ τῆς Πατριδος τὰ καμάρια
φορῶντας φέσια καὶ σκουφιά
καὶ τῆς ΑΧΕΠΑΝΣ παληκάρια,
σ' ἐδῶ ὄφραν ξεσαμάρωτα
γιὰ ναῦρουνε σαμάρια

Καλῶς τοὺς στῆς Ἑλλάδος τὴ φωληὰ
καλῶς τὰ παληκάρια
ποῦρθαν ἐξ Ἀμερικῆς μιλιὰ
καὶ φορτωμένοι με δολάρια

Καλῶς τὰ διαβατάρικα πουλιὰ
καλῶς τὸς τοὺς Ἀχέπες
π' ἄλλοι κυττάζουν στὴ μιλιὰ
καὶ ἄλλοι μέσ' τῆς τσέπας

Καλῶς τοὺς, καὶ τοὺς κοπανῶ
με τῆς Ἐκαμπάνας τὸ γλωσίδι
προσέχτε νᾶν' τὸ μάτι σας γερὸ
μὴν πᾶρτε πατημένο σαμιαμῦδι!

Μὰ κι' οὔτε νὰ διαλέγετε καιρὸ
νὰ πάρετε κυράδες
φρονοῦντες πῶς θὰ πάρετε τὸ ἀφρὸ
με τοῦ διαόλου τῆς φοράδες.

Ἀπλῶστε κουτουροῦ εἰς τὸ σακκί
καὶ πάρετε ὅ,τι διάβολο κι' ἂν πᾶρτε
καὶ σῦρτε τὴν εἰς τὴν Ἀμερικὴ
κι' ἐλάτε καὶ τοῦ χρόνου ξαναπᾶρτε.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς μας
τοὺς Γεώργηδες εὐχὰς μας.

Στὸν Γεώργη Ἀργυρόπουλον τὸν Βουλευτὴν ὑγείαν,
στὸν Κατσιμίρη τὸν καλὸν τὴν κάθε εὐτυχίαν,
στὸν χρυσικὸν Μουτσόπουλον

νάσαι πολλοὶ τοῦ οἱ χρόνοι,
καὶ στὸν Λαϊνὴν, χρυσικὸν ἐπίσης στέλλω ἀηδόνι,
στὸν Γιώργη Γιούρτη ἔμπορον

τορβάν σανοῦ, κριθάρι
νὰ τὰ πωλήσῃ καὶ τὰ δυὸ σὰν νάσαι μοσχοκάρι,
κι' ἂν μπόρῃε καὶ τοῦ Δήμαρχου νὰ τοῦστελνε νὰ πάρῃ
Εἰς τὸν Γεώργιον Γκλαβᾶν ἄριον στυλογράφον
στὸν Λειβαδίτην μαγερεῖο, σακκί τυροῦ ἀγράφον,
εἰς τὸν Κουτσούκον Γεώργιον ἐν κάρω μὲ σκουπίδια
καὶ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ Δήμαρχος καὶ νὰ τοῦ λῆῃ τὰ ἴδια,
καὶ εἰς τὸν χωροφύλακα Καπέταν στέλλω δῶρον,
στὸν Καραβέλλαν Γεώργιον χρυσὸν κονδυλοφόρον

Εἰς τὸν πολιτευόμενον τὸν Γεωργίου στέλλω
χρυσὸ σαρίκι νὰ φορῇ ἀντὶς γιὰ τὸ καπέλλο,
στὸν Πανταζῆν γερουσιαστὴν ποῦ πάει σὰν λαμπάδα
καὶ στὸν Τοπάλην Γεώργιον ζακὲν καὶ καμινάδα,
στὸν Ἀνδρουτσέλην Διευθυντὴν Ἡλεκτρικοῦ λαμπιόνι
καὶ στὸν Δαρᾶτον φίλον μου ἓνα κουτὶ ἀφρόνι

Εἰς τὸν Πλατύκαν φίλον μου ἀρβύλες καὶ μαντζοῦνι,
στὸν Εὐσταθίου ἱατρὸν ἓνα λευκὸ πιτοῦνι
στὸν Γάμα τὸν Θωμόπουλον δευτέρια μὰ καὶ κιάλια
κι' εἰς Τάσι εἰς Μιχαλόπουλον δυὸ τρία πορτοκάλια
στὸν Τσακασιᾶνον φίλον μου μαντύλι κεντημένον
στὸν Γεωργίου ἔμπορον καφφὲν, ἀλλ' ἄλεσμένον,
στὸν Κατσαρὸν τὸν ἱατρὸν πολὺν καφφὲν βρασμένον
στὸν Λεχουρίτην σκύλαρον κοπρίτην πεινασμένον.

Στὸν Κόννην ποῦν' εἰσαγγελεὺς,
τῆς Πάτρας, στέλλω μῦλον
κι' εἰς τὸν Φραγκούλην Δικαστὴν ἀχλάδιον καὶ μῆλον
εἰς τὸν Κασιῆνην Δικαστὴν τῆς Γορτυνίας σκύλον
καὶ στὸν Ταρλᾶν Εὐφρόσυνον βιβλίον καὶ ποικίλον

Εἰς τοὺς Γαζέπην καὶ Φωκᾶν καθηγητὰς δυὸ ρόδα
στὸν Φωτεινὸν καθηγητὴν ἐπίσης μὴ παγόδα
Ἄλλὰ καὶ στὸν Παυλόπουλον Φαραωνίτην γιούλια
στὸν Γκίρη τὸν Γεώργιον σωρὸ νωπὰ ζουμπούλια
στὸν Ἀλεξάνδρου μετοχὰς ν' ἀνεβοκατεβαίνουν
δυὸ δούλες στὸν Φωτόπουλον τὰ πόδια νὰ τοῦ πλένουν
καὶ εἰς τὸν Κανελλόπουλον Γεώργη δικηγόρον
δύο λεμόνια στὴν ποδιά καὶ τῆς γαζίας σπόρον.

Στὸν Παπανικολάου μας τὸν ἱατρὸ σωτῆρα
γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Σιλωάμ μεγάλη κολυμπήθρα
καὶ μία πέννα ὀλόχρυση λεπτὴ στέλ' ἡ Καμπάνα
καὶ καθαρευουσάνα

Εἰς τὸν Οἰκονομόπουλον τὸν Γεώργη Δικηγόρον
τοῦ στέλλω Ἀμερικάνικον καλὸν κονδυλοφόρον
καὶ στὸν Κομπότην ἔστειλα ἐν ποῦρον μυρωδάτον
στὸν Φωτομάραν Ἀθηναίων σπουδαῖον ἀβοκάτον
καὶ στὸν Χλωρὸν Γεώργιον λαγὸν καὶ εἰς τὸ πιάτον.
Κι' εἰς τὸν Κασιῆναν Ἀθηναίων ἀπέστειλα λουλοῦδι
καὶ γιὰ τὸν Κᾶνην ἕκαμα τῆς ξενιτεῖας τραγοῦδι

Στὸν Γεωργιάδη Γεώργιον μπουκάλι ρετσίνατον
καὶ στὸν Αἰγιαλίδην μας λουλοῦδι μυρωδάτον
κι' εἰς τὸν Ἀναγνωστόπουλον εὐχὰς μὲ τὸ τσουβάλι
εἰς δὲ τὸν Γεώργον Ρουχατᾶν ποῦ μένει στ' Ἀργοστόλι
πανέρι λουλουδόστρωτο ποῦ νὰ ζηλεύουν ὅλοι
Στὸν Διδυμώτην τοὺς ἀνθοὺς καὶ μίαν ἀνεμώνη
εἰς Γκρινᾶκον τὸν καλὸν καὶ φίλον μας τελώνη
πανέρι λουλουδόκοσμο, κι' εἰς Στρέϊτ στὰς Ἀθήνας
καμέλιαν ὀλόλευκην καὶ τὸν λαϊμὸν μιᾶς χήνας,
εἰς τὸν Πασπάτην νὰ σταθῇ ὁ τυχερὸς καὶ πάλι
κι' εἰς τὸν Παπαχατζόπουλον καπνὰ εἰς τὸ τσουβάλι
καὶ εἰς τὸν Γεώ... Καλιβωκᾶν μιὰ κόττα στὸ τσουκάλι

Στὸν Γάμα Βασιλόγαμβρον ἀμπέλια καὶ σταφίδες
καὶ στὸν Γεροθανάσην μας καπνὸν ποῦ δὲν φουμάρει
καὶ στὸν γιατρὸν τὸν Πλιτάτικαν ἓνα μαργαριτάρι
Εἰς τὸν Μουστάκην ἔμπορον τοῦ στέλλω καμελίας
στὸν Γιῶργον Ἀγγελόπουλον πολλὰς παρηγορίας
στὸν φίλιτον Μακρόπουλον ποῦ εἶν' τῆς Νομαρχίας
ὁ στύλος καὶ Διευθυντὴς εὐχὰς περὶ εὐκλείας
Στὸν Καραβίτην στέλλω τοῦ εὐχὰς μὲς τὸ σαγάνι
καὶ στὸν Μπαδογιαννάκην μας ὁμοίās καὶ γεράνι
κι' εἰς τὸν Δημητρακόπουλον καθρέπτας γιὰ κορίτσα
στὸν Παπαζαφειρόπουλον νὰ πάψῃ τὰ καπρίτσα
καὶ γιὰ τὸν Σωτηρόπουλον νὰ μῶβρη δυὸ κορίτσα

Εἰς τὸν Τζαβέλλαν εὐχομαι χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσῃ
στὴν Γεωργίαν Ντεϊμενιὲ νὰ τὰ ἑκατοστήσῃ
Εἰς τὸν Μανιάκην Γιῶργον μας λουλούδια στὸ πανέρι
κι' εἰς τὸν Παναγιωτόπουλον τὸν Γιῶργον Περιστερι
στὸν Παπαϊωάννου μας φυσικοθεραπείας
κοντὰ κοντὰ νὰ τῶρχωνται πολλοὶ γιὰ πελατείας

Στὸν Παπανδρέου Βουλευτὴν καὶ Ὑπουργὸν συνάμα
ἀπέστειλα Ἡγούμενον καὶ καλογήρων κλάμμα

Στὸν Παρθενίου φίλον μου κολάρα καὶ κομβία
καὶ στὸν Παπαβραμόπουλον πανσέδες καὶ γατζία
καὶ εἰς τὸν Μέντην χρυσικὸν ἓνα χρυσὸ κανάτι
Εἰς τὸν Γιατράκον σκόροδον νὰ μὴν τὸν πιάνῃ μάτι
στὸν Γκίκαν τὸ Ἐγλυκάδος μας μπουκάλι μὲ γλυκάδι
καὶ στὸν Κροκίδαν Γεώργιον ἓνα μπουκάλι λάδι.
Εἰς τὸν Χαρμίλαν ἔστειλα τακούνια λαστιχένια
στὸν Παπαδημητρίου μας μία κοῦκλα φιλιτσένια
στὸν Κεκερῆν τὸν Δικαστὴν εἰς τὴν Κυπαρισσία
πολλὰ μαζῆ τριαντάφυλλα καὶ ὄψιμα δυὸ ἴα.

Στὸν Ταξιάρχην ἔμπορον στὸ Μεσολόγγι στέλλω
ἀπ' τὸ ποτάμι τὸ κρασί κι' ἓνα ψηλὸ καπέλλο.
Στὸν Σατραζέμην φουντωτὴν ὠραῖαν φουστανέλλα
στὸν Στεφανάτον ἔμπορον ἓνα κουτὶ κανέλλα
κι' εἰς τὸ Ἀγρίνιον κοντὰ θὰ στείλω στὴν ἀράδα
εἰς τὸν Σουμέλην ἔμπορον δυὸ σκύλλους καὶ ζαρκάδα
εἰς τὸν Σισμάνην ἱατρὸν ἐν φέσιον μὲ φούντα
στὸν Παπαϊωάννου μας δυὸ τσάπες γιὰ τὴν πούντα
στὸν Καβαδῖαν τὴν εὐχὴν νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια
κι' εἰς τὸν Δανέλλην ἱατρὸν γλυκὸλαλα τ' ἀηδόνια

Πάλιν στὸ Μεσολόγγιον ποῦχαν προχθὲς κανόνια
εἰς τὸν ξηρὸν ἀπέστειλα κλουβὶ μὲ δυὸ ἀηδόνια
εἰς δὲ τὸν φίλον Μάνεσην δυὸ νηόβγαλτα τρυγόνια.
Εἰς τὸν Τεγᾶν Γεώργιον τὸν ξενοδόχον σκύλον

Ἡ «Καμπάνα» ἰδιαζόντως στέλλει στὰς συνδρομητριάς
στὰς ἐγγάμους εὐτυχίαν καὶ στὴς ἄλλαις ὑπανδρείας..
καὶ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς τὰς εὐχὰς ἰδιαιτέρως
ν' ἀπολαύσουν ὅ,τι θέλουν ὁ καθένας κατὰ μέρος

κι' εἰς τὸν Παπαγεωργάκην μας γουδίον κι' ἓνα ξύλον
Καὶ εἰς τὸν Τσόλκαν ἔστειλα στὸν Πλάτανον Φαρρῶν
ταβούλιον καὶ πίπιζαν νὰ πιάσῃ τὸν χορὸν
στὸν Κουλουμπῆν ἀπέστειλα ἐν Βραχνεῖκοις μῆλα
εἰς τὸν Παπαβραμόπουλον τῶν Σουδενῶν μὲ φύλλα
τριαντάφυλλα καὶ στὸν Χατζῆν στὴ Ναύπακτον καράβι
γιὰ νὰ τοῦ πάῃ τῆς εὐχαίς πού ἔγραψα χθὲς βράδυ.

Στὸν Καλντίρη ἐν Καλαβρύτοις ἀποστέλλω δυὸ λεμόνια
καὶ εἰς τὸν Ἀνδρεόπουλον στὰ Σουδενὰ κυδώνια
στὸν Γιώργον τὸν Σταθόπουλον ἐν Μαζεῖκοις πάλι
καὶ στὸν Ψυλὸν—Καινούριου μιὰ χήμα στὸ τσουκάλι
Εἰς τὸν Βανέλλην ἱατρὸν σ' Ἀγρίνιον ἐπίσης
καὶ στὸ Ψυλλὸν διδάσκαλον τῆς Ἀμβρακίας βρύσεις.
Εἰς τὸν Γεώργιον Κωστῆν εἰς Ναύπακτον βαρκοῦλα
καὶ στὸν Τσαντίλην τῶν Πατρῶν εὐχὰς μὲ τὴ σακκοῦλα
εἰς τὸν Πολυχρονόπουλον τὸν Ταγματάρχην γιούλλα
καὶ εἰς τοὺς ἀνωθεν μαζῆ χαρᾶς πολλὰ τραγούδια

Στὸν Γιώργον Ζαχαρέπουλον, π' ἐσχάτως ἔχει φθάσει
ἀπ' τὴν μεγάλη Ἀμερική, στὴν Πάτρα νὰ γιορτάσῃ
μὲ τῆς καρδιάς μου τὴ χαρὰ τοῦ φάλλω τὰ τραγούδια
καὶ τ' ἀποστέλλω χίλια πανέρινα μὲ λουλούδια

Εἰς τὸν Γιώργον τὸν Τσουτσάνη τ' ἀποστέλλω Βαρδαμάσκον
καὶ στὸ Γιώργη Λαγωγιάννη τὸν ψυχρό, κακὸ τοῦ φλάσκον.
Εἰς τὸν Γιώργη τὸν Μαχαίραν τὸ Ἀχαΐας πολλὰ μπεμπόνια
εἰς τὸν Τζέβωλο τὸ Γιώργη νὰ μοῦ ζήσῃ χίλια χρόνια
καὶ στὸ Γιώργη τὸν κλητῆρα δυὸ καρδέλιας τρί' ἀηδόνια

Τέλος εὐχομαι πρὸς ὅλους τοὺς Γιωργῆδες εὐτυχίαν
καὶ τὸ ἀνύπανδρους νὰ ψάλλω ὡς τοῦ χρόνου μὲ κυρίαν

Κι' ἂν ἐξέχασα κανένα
συγχωρέστε με κι' ἐμένα.

Ποῖδς θὰ κάμ' ἀνάστασι
μὲ τούτη τὴ κατάστασι

Χριστούλη μου ἂν ἤξερες ἐδῶ τί ὑποφέρουμε
μονάχα μεῖς τὸ ξέρουμε
οὔτε ἐδῶ θὰρχόσουνα
οὔτε θ' ἀναστενόσουνα

Ἐδῶθ' ἀρνιὰ βελάζουνε
π' ἀνάληγτα τὰ σφάζουνε
μεγάλοι παραληδες
κι' ἄλλοι ψωμί λιμάζουνε
χερὶ στὴν τσέπη βάζουνε
καὶ βρίσκουνε... ἀκρίδες!

Ἐσὺ ἐσταυρώθης μιὰ φορὰ
κι' ἂν ἐνοιώσες γι' αὐτὸ χαρὰ
κι' οὔτε σταλιά τὴ λύπη
Ὅμως γιὰ ρώτησε κι' ἐμᾶς;
τὸ βερεσὲ κόβει ὁ ψωμῆς
καὶ τὸ ψωμί μᾶς λείπει.

Τὶ μᾶς ζητᾶς κάθε φορὰ
ἀφοῦ δὲν ἔχουμε παρὰ
νὰ κάμουμε Ἀνάστασι
Καὶ ζοῦμε μέσ' τὴ σφοδρὰ
καὶ παίξει ὁ κοῖλος ταμπούρα
μ' ἐντέρων ἐπανάστασι
Ἐνῶ ἐσὺ μᾶς ἔφυγες
ἀφοῦ στὸ δειπνο ἔφαγες
σηκώνοντας μπαϊράκη
Μὰ ἐμᾶς ἄχ! τὸ στομάχι μας
Ἐκόλλησε στὴ ράχη μας
καὶ παίξει Καραϊσκάκη.

Παντοπωλεῖον ἔξοχον καὶ εὐρωπαϊκὸν
ὁ Ἀσημά... Σταυρόπουλος μετὰ τοῦ Ξενοφῶν
κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν δύο μας ὁδῶν
Καραϊσκάκη δηλαδὴ καὶ Παντανάσσης ἅμα
ἀνοίξαν, κι' ὅσοι μπένουνε συγχαίρουν γιὰ τὸ θαῦμα!
τοῦ ἀφθονίαν ἔχουνε γαργαλιστῶν εἰδῶν
κι' ἐξαίρετων συνάμα

Τὰ χρυσαφικὰ ὄλοι σας εἰς τοῦ Γιάννη τοῦ Γαλάνη
π' ἀριστοκρατικὴ ὄραϊα καὶ θαυμάσια τὰ φτιάνει

Τὴ μαστίχα τοῦ Μπονάνου στῶν μανάβικων τὴν πιάτσα
στὴ πλατεῖα τῶν Συμμάχων ἀπὸ δίπλα ντρίτα—κάτσα
σᾶς συσταίνω, στοῦ Γαλάτη τοῦ μανάβη ἀντίκρου, φάτσα

Ἐσπιατόριον λαμπρὸν τῶν Τζίμηδων ἐγίνη
μὲ τζαμαρίας, ἔξοχον, μὲ πρώτης φαγητὰ
μὲ μιὰ κουζίνα θαυμαστή πού εἶνε δὲν θὰ μείνη
νὰ μὴ γευθῆ ἀπ' αὐτὰ
ὅλα μὲ βούτυρα ἄγνὰ, καὶ ὅλα παστρικά

Δυὸ λόγια μου εἰλικρινὰ
ποῖδς δίνει σίδερα φθηνὰ

Γιὰ τὰ σίδερα ὁ Λῆμος ὁ Χρυσοβιτσάνος εἶνε
ικανότης φημισμένη, σᾶς τονίζω εἰλικρινὰ
κι' ἅμα θέλεις ν' ἀγοράσῃς, μιὰ ματιὰ κεῖ πέρα δίνε
καὶ θαυρῆς ἀπ' ὅ,τι θέλεις εἰς αὐτὸν καὶ πειὸ φθηνὰ

Ἐνας ράφτης ἱκανότης εἰς τὰς Πάτρας εἶν' ἐμπράκτως
ὁ Γιαννάκης Βενιεράτος
στὴν ὁδὸν Καραϊσκάκη ἐκατὸν δέκα ἔννεα,
ποῦ σὲ κάμνει φιγουρίνι μὲ τὰ σχέδια τὰ νέα